

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: P.N.**, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni ze dne **28. 6. 2012**, č. j. **4823/12-1100-402099**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 12. 9. 2012 téhož dne osobně doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*zdejší soud*“ nebo „*krajský soud*“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni ze dne 28. 6. 2012, č. j. 4823/12-1100-402099 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo k žalobcovu odvolání změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Plzni (dále též jen „*správce daně*“) ze dne 25. 11. 2011, č.j. 584423/11/138911402140 (dále též jen „*dodatečný platební výměr*“ nebo „*prvoinstanční rozhodnutí*“).

Postup správců daní, práva a povinnosti daňových subjektů a třetích osob, které jim vznikají při správě daní, byl upraven zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*daňový řád*“).

Problematika daní z příjmů fyzických a právnických osob byla upravena zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o daních z příjmů*“).

Soud pro úplnost uvádí, že v souvislosti s přijetím zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, se jako žalovaný správní orgán označuje Odvolací finanční ředitelství.

[I] Žaloba, vyjádření žalovaného k žalobě

1. Žaloba

Žalobce v obecné rovině namítal, že správce daně nestanovil daň ve správné výši, nepřihlédl ke všem zjištěným skutečnostem a ani nezohlednil skutečnosti, které až během vlastní kontroly byly zjištěny či doloženy. Žalobce opakovaně žádal správce daně, aby přihlédl ke všem rozhodným okolnostem, které svědčí v žalobcův prospěch, což nebylo učiněno. Konkretizaci námitek pak žalobce provedl v následujících žalobních bodech.

a) Žalobce vyslovil přesvědčení, že žalovaný vydal rozhodnutí, aniž by žalobci umožnil seznámit se s případnými novými skutečnostmi a k těmto se odpovídajícím způsobem vyjádřit, zejména pak k těm, které byly i z jeho strany opatřeny až v rámci odvolacího řízení.

b) Žalobce dále namítal, že správce daně, resp. žalovaný, nesprávně určili výši vstupní ceny nemovitosti, když nesprávně určili cenu pozemku (odečtení ceny pozemku - chybně stanovená výměra). Žalobce k tomu uvedl, že již v době vydání prvoinstančního i napadeného rozhodnutí byly tyto údaje uvedeny v katastru nemovitostí. Není tedy pravdou tvrzení žalovaného, že výměra dle katastru nemovitostí je totožná se smlouvou, tedy 4.065 m², neboť v době rozhodné, i v současnosti, činí skutečná výměra pozemku toliko 3.987 m². Cena pozemku však byla určena, resp. stanovena, dle posudku znalce pana F., který však ocenil pozemek o výměře 4.065 m², tedy o cca 100 m² větší. Správce daně, tedy i žalovaný, postupovali nesprávně již jen tím, že použil procentuální vyjádření ceny pozemku z celkového posudku výše předestřené, neboť cenu pozemku měli přepočítat dle skutečné výměry a tuto skutečnost zohlednit při výpočtu vstupní ceny pro odpisování.

c) Žalobce rovněž zpochybnil zařazení nemovitosti do odpisové skupiny a správnost výše odpisu určených žalovaným. Žalovaný totiž, dle žalobcova názoru, nesouladným postupem stanovil, že nemovitost č.p. 251 (hala V1) má být zařazena do 5. odpisové skupiny, když žalobce ji údajně nesprávně zařadil do 4. skupiny. Žalovaný to odůvodnil tím, že kontaktoval dřívějšího (původního) vlastníka nemovitosti, který měl takové zařazení v evidenci, což však nelze považovat za důkaz, neboť nebylo prokázáno, že takové zařazení bylo správné, a stejně tak nebylo prokázáno ani to, že by žalobce postupoval v rozporu s právními předpisy. Žalobce konstatoval, že posudek znalce J.F. ze dne 1. 11. 2005 byl vypracován pro účel zjištění ceny nemovitosti (podklad pro úřední jednání), tedy nebylo jím zjišťováno a znalecky dokládáno, z jakého procenta byla nemovitost zhotovena ze dřevěných prvků. Bylo však jednoznačně prokázáno, že se v každém případě jedná o tzv. nemovitost smíšenou, a proto žalobce zařadil tuto nemovitost, dle jeho názoru zcela správně, dle prvku převládajícího, což byly v daném

případě konstrukce ze dřeva, jež byly obsaženy v nadpoloviční většině, když tuto skutečnost prokazuje i posouzení složení konstrukcí nemovitostí ke stavu roku 2005, vypracované P.J., který je nejen autorizovaným stavitelem, ale rovněž podniká v oboru oceňování majetku pro věci nemovité. Jím bylo určeno (stanoveno) složení nemovitosti z 53,34 % konstrukcí ze dřeva. Případná absence razítka nemůže zpochybňovat platnost jím vyhotovené listiny.

d) Žalobce konečně vytýkal žalovanému, že nepostupoval správně, když neuznal jako nákladové položky uhrazené úroky z hypotéky (u Komerční banky, a. s., pobočka Domažlice) použité prokazatelně k refinancování nákupu předmětných nemovitostí, tedy jak pozemku parc. č. 474/1, tak i budovy (haly V1) č.p. 251 v obci a k.ú. Kdyně, což odporuje i praxi jiných finančních úřadů, které je bez výhrad akceptují, resp. uznávají.

2. Vyjádření žalovaného k žalobě

Finanční ředitelství v Plzni v podání ze dne 26. 10. 2012 navrhovalo zamítnutí žaloby, když obsahově vycházelo z podrobného odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud o věci samé rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť obě strany s tímto postupem vyslovily souhlas.

Žaloba není důvodná.

1. Skutkový základ věci

Finanční úřad v Domažlicích provedl u žalobce daňovou kontrolu zaměřenou na daň z příjmů fyzických osob, a to za zdaňovací období let 2007 a 2008. Kontrola byla zahájena dne 8. 1. 2010. Výsledky kontroly byly shrnuty ve Zprávě o daňové kontrole (č.j. 98848/11/118930400386), která byla s žalobcem projednána dne 21. 11. 2011 (dále též jen „*Zpráva o daňové kontrole*“).

Ve vztahu k žalobním námitkám správce daně (zejména na str. 4 a 5 Zprávy o daňové kontrole) uvedl: „(...) *Ve znaleckém posudku a dále v popisu prodávaného objektu „výrobní hala Kdyně“ (...) je uvedeno, že se jedná o výrobní halu svislé nosné konstrukce na bázi dřeva a zdiva s vyzděnými postranními přístavky administrativního a sociálního zázemí a s rozsáhlými suterénními prostory. Základy budovy původně z betonových patek*

na polopilotách, ztužené injektážním betonem. Konstrukce suterénu je z železobetonového monolitu, včetně stropů. Součástí nemovitosti je i přístřešek pro manipulaci strojírenských výrobků, který je z rámové železobetonové konstrukce bez opláštění a dále rampa z ulice, která má konstrukci z ocelových profilů s podlahou ze železobetonu. Ve znaleckém posudku je dále uvedeno v části „zatřídění pro potřeby ocenění“, že se jedná o halu, svislá nosná konstrukce - zděná, kód standardní klasifikace produkce: 46.21.13.1.2 (budovy pro průmysl a skladování). Z uvedeného vyplývá, že nemovitost nelze zařadit do 4. odp. skupiny, neboť se nejedná o budovu ze dřeva a plastů. (...) Dle předložené smlouvy o úvěru registrační číslo 0350006240158 byl DS poskytnut v roce 2006 hypotéční úvěr - neúčelový ve výši 2 700 000 Kč. Z odpovědi na výzvu správce daně v průběhu kontroly vyplynulo, že peněžní prostředky z poskytnutého úvěru byly jedním ze zdrojů, ze kterých byly hrazeny vlastní vklady do společnosti RINOH - INVEST, s.r.o. a Strojírny - RINOH, s.r.o. Vzhledem k tomu, že tyto peněžní prostředky byly dle tvrzení DS použity na vklady do výše uvedených společností, nemohly být zároveň použity k úhradě výdajů poplatníka souvisejících s pronájmem haly V 1. Zaplacené úroky tedy nelze uznat ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů za výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Dle ust. § 8 odst. 3 daňového řádu vychází správce daně ze skutečného obsahu právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodně pro správu daní.“.

Správce daně vydal na základě výsledků kontroly dodatečný platební výměr (ze dne 25. 11. 2011, č.j. 584423/11/138911402140), kterým žalobci dodatečně doměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2007 a penále z částky doměřené daně v úhrnné výši 478.650,- Kč.

Žalobce se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolal a Finanční ředitelství v Plzni rozhodnutím ze dne 28. 6. 2012, č. j. 4823/12-1100-402099, dodatečný platební výměr změnilo, a to ve výši dodatečně doměřené daně a penále, kterážto částka po uvedené změně činila 9.832,- Kč.

2. Právní hodnocení

O jednotlivých žalobních bodech soud uvažil následovně.

Stran **prvé** námitky soud konstatuje, že žalobce nikterak nekonkretizoval, co je oněmi „novými skutečnostmi“, k nimž se chtěl vyjádřit. Jako důkaz k tomuto tvrzení navrhoval v žalobě výpis z katastru nemovitostí a srovnávací sestavení parcel.

Lze-li předpokládat, že jako nové skutečnosti žalobce chápe vše, co vyšlo najevo v odvolacím řízení, pak je třeba ztotožnit se s názorem Finančního ředitelství v Plzni řečeným v jeho vyjádření k žalobě. Z odvolacího spisu Finančního ředitelství v Plzni není zřejmé (a ani žalobce to výslovně netvrdí), že by v rámci odvolacího řízení bylo prováděno další dokazování, příp. že by odvolací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel z nových okolností zjištěných v odvolacím řízení. Podstata žalobního bodu se tak mívá se skutkovým stavem, a jako takový **byl proto shledán nedůvodným**.

K **druhé** žalobní námitce soud ze správního spisu konstatuje, že námitka chybné výměry pozemku st. p. č. 474/1, na němž stojí průmyslová výrobní hala V1 ve Kdyni, byla ze strany žalobce poprvé uplatněna v podání ze dne 10. 1. 2012 (specifikované jako doplnění odvolání), kde v bodě č. 1 žalobce uvedl: „*Dále namítáme, že kalkulace odpisu zahrnuje nesprávnou skutečnou výměru pozemku, která ve skutečnosti činí 3.980 m².*“. Jako přílohu tohoto podání žalobce označil informace o vyhodnocení rizik – cena nemovitosti, smlouvu o pronájmu části podniku a dohodu o spolupráci za účelem získání zahraničního investora.

Ze správního spisu se dále podává, že ve Zprávě o daňové kontrole je jako výměra pozemku st. p. č. 474/1 uvedena plocha 4.065 m². Žalobce proti tomuto údaji bezprostředně nic nenamítal. Stejná výměra tohoto pozemku byla uvedena i ve Sdělení výsledků kontrolních zjištění ze dne 22. 8. 2011, č.j. 80347/11/118930400386, s nímž byl žalobce rovněž seznámen, přičemž plošnou výměru nezpochybnil ani v tomto případě.

Totožná výměra, tedy 4.065 m², je uvedena i ve výpisech z katastru nemovitostí, které měl správce daně (ve stavu ke dni 1. 6. 2010) k dispozici, dále v kupní smlouvě (jejímž předmětem byla mj. ideální ½ pozemku st. p. č. 474/1) uzavřené dne 8. 11. 2005 mezi žalobcem a B.H., a konečně ve znaleckém posudku J.F. ze dne 1. 11. 2005.

Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem

Soud je toho názoru, že ve smyslu zmíněných ustanovení daňového řádu, tedy § 92 odst. 3, resp. § 92 odst. 5 písm. c) *a contrario*, stíhalo žalobce stran námitky jiné výměry předmětného pozemku důkazní břemeno. Žalobce však ustrnul pouze v rovině tvrzení o tom, že výměra je jiná. Nebylo povinností správce daně, resp. finančního ředitelství ověřovat správnost tohoto tvrzení. V průběhu daňového řízení bylo počítáno s výměrou 4.065 m², proti níž žalobce po celou dobu nic nenamítal. Zpochybnil-li ji až v odvolání, bylo jeho povinností své tvrzení i doložit. To neučinil (listiny specifikované výše, které byly přílohou doplnění odvolání ze dne 10. 1. 2012, nic takového nedokazovaly) a jeho nedůslednost nelze přičítat k tíži orgánům daňové správy.

Finanční ředitelství v Plzni se pak s touto námitkou dostatečně a zcela v duchu závěrů soudu vypořádalo na str. 8 napadeného rozhodnutí, a **žalobní námitka byla proto shledána nedůvodnou.**

K **třetí** žalobní námitce soud primárně odkazuje na přílohu č. 1 zákona o daních z příjmů, kde je konkretizováno třídění hmotného majetku do odpisových skupin. Pro souzenou věc jsou podstatné odpisová skupina 4 a odpisová skupina 5. V první z nich,

přesně v položce 4-1 jsou mj. uvedeny (jen) budovy ze dřeva a plastů, v druhé (položka 5-1) pak mj. budovy kromě budov uvedených v odpisové skupině 4.

Jádro žalobcovy námitky v tomto případě spočívá v tvrzení, že materiálová podstata nemovitosti, přesně haly V1, je většinou (z 53, 34 %) tvořena dřevěnými konstrukcemi. To opírá o posouzení složení konstrukcí nemovitostí ke stavu roku 2005 vypracované P.J., když zároveň zpochybňuje závěry žalovaného a posudek znalce J.F. ze dne 1. 11. 2005.

Soud je toho názoru, že výše uvedená příloha č. 1 k zákonu o daních z příjmů hovoří jednoznačně – do čtvrté odpisové skupiny mohou být zařazeny budovy, jejichž stavební konstrukce je tvořena **pouze** ze dřeva a plastu.

Žalobce se odkazuje na posouzení P.J. To k věci uvádí, že „*odpisované nemovitosti byly v roce 2005 tvořeny minimálně z 53, 34 % konstrukcí na bázi dřeva*“. Zároveň jako podklad zmiňuje (míněno ono posouzení) znalecký posudek J.F. ze dne 1. 11. 2005.

Tvrzení o „většinovém složení“ budovy však jako takové není způsobilé odůvodnit zařazení nemovitosti do čtvrté odpisové skupiny, k tomu je zapotřebí jednoznačně uzavřít, že taková nemovitost je **pouze** ze dřeva a plastů. To se však v dané věci nestalo.

Ze znaleckého posudku J.F. ze dne 1. 11. 2005 vyplývá, že konstrukce předmětné budovy je tvořena mj. monolitickým železobetonem, zdivem a dřevem. Lhostejno pro jaký účel byl posudek vypracován (zde jako podklad pro úřední jednání ohledně zjištění ceny nemovitosti), je z něj jednoznačně patrné, že konstrukce budovy není tvořena pouze ze dřeva a plastu. To nakonec nezpochybňuje ani žalobce, neboť ten svoji argumentaci opírá pouze o názor o **většinovém** složení budovy. Jeho závěr však nelze ve světle znění přílohy č. 1 akceptovat jako správný. **Je-li budova tvořena i jinou složkou, než je dřevo a plast, pak není její zařazení do čtvrté odpisové skupiny možné.** Správce daně proto postupoval správně. Finanční ředitelství v Plzni se takto koncipovanou odvolací námitkou dostatečně vypořádalo na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, když se jeho argumentace shoduje s uvedenou argumentací soudu. **Žalobní námitka tedy byla nedůvodná.**

Ve vztahu k **poslední** žalobní námitce se ze správního spisu podává, že žalobce předložil správci daně smlouvu o úvěru ze dne 31. 3. 2006, reg. č. 0350006240158, podle níž mu byl v roce 2006 poskytnut hypoteční úvěr – neúčelový ve výši 2.700.000,- Kč. Tato částka byla čerpána jednorázově převodem na žalobcův účet. K výzvě správce daně, aby prokázal zdroje finančních prostředků, z nichž byly hrazeny vlastní vklady do společností Strojírny – RINOH, s.r.o. a RINOH – INVEST, žalobce uvedl (podání ze dne 10. 11. 2010 specifikované jako doplnění odvolání), že uvedené peněžní prostředky (= 2.700.000,- Kč z hypotečního úvěru) vybral v hotovosti z běžného účtu, uložil je v bezpečnostním sejfů Ing. H. a použil je v pozdějších letech. Toto tvrzení bylo dokládáno potvrzením Ing. B.H. ze dne 8. 11. 2010, podle něhož žalobce měl u něho uloženo i tu částku, kterou v roce 2006 obdržel z hypotečního úvěru.

V tomtéž podání ale žalobce zároveň konstatoval (bod č. 1 podání), že „*zakoupil a zaplatil v dražbě halu V1 před uzavřením kupní smlouvy (navrhovatel dražby byl správce*

daně) – zaplacená byla 08/2005 – tedy ještě před obdržením hypoúvěru. (...) Poplatník měl mimo jiné vysoké příjmy z prodeje historických sbírek v 90-tých letech. Tyto prostředky poplatník mimo jiné použil na nákup haly VI (...)“. Jinak řečeno (ve shodě se správcem daně i finančním ředitelstvím), žalobce sám prohlásil, že hypoteční úvěr poskytnutý mu v roce 2006, resp. částku prostřednictvím tohoto úvěru získanou, nepoužil na nákup předmětné haly. **Žalobce žádné jiné důkazní prostředky dokládající žalobní tvrzení o použití hypotečního úvěru nepředložil.**

Jak bylo uvedeno výše, žalobce stíhá ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) *a contrario* ve spojení s § 92 odst. 3 daňového řádu důkazní břemeno. Žalobcova argumentace během daňového řízení byla rozporuplná (jak vyplývá z obsahu správního spisu) a žalobce nepředložil nic, co by jeho tvrzení sjednotilo v duchu žalobního tvrzení. Finanční ředitelství se obdobně koncipovanou odvolací námitkou dostatečně vypořádalo na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí, když se jeho argumentace opět shoduje s uvedenou argumentací soudu. **Žalobní námitka tak byla rovněž shledána nedůvodnou.**

3. Závěr

Z výše uvedených důvodů proto **soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.**

Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy koncesní listinou, výsledkem P.J., výsledkem B.H., spisy FÚ Praha 1 a potvrzením Komerční banky, a.s., pobočky Domažlice, když jejich provedení by bylo, vzhledem k důvodům, které vedly soud k výše uvedeným závěrům, zjevně nadbytečné. Důkazy výpisem z katastru nemovitostí a srovnávacím sestavením parcel soud neprovedl, protože řízení před správním soudem není pokračováním řízení daňového. Tyto důkazní návrhy měly být provedeny před správcem daně, příp. odvolacím orgánem.

Pro úplnost soud konstatuje, že dne 26. 2. 2014 mu bylo doručeno podání JUDr. Miloslava Krýsla, advokáta, že vypověděl plnou moc, která mu byla žalobcem udělena dne 12. 9. 2012 pro zastupování v řízení před krajským soudem ve věci vedené pod sp. zn. 30Af 35/2012.

[III] Náklady řízení

Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné takové náklady nevznikly, nadto se jich výslovně vzdal, a proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních*

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. února 2014

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková